

РЕШЕНИЕ

№ 27130

гр. София, 06.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6313** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Е. А. (Е. А.) [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Република Турция, притежаващ турски паспорт № U37203026, чрез адв. И. Д. от АК Х. със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед рег. № 4536 ПАМ – 153 от 30.04.2026 г. издадена от началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) – С., с която му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнението на наложената ПАМ „Експулсиране“, на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 24, параграф 2, Б. от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28.11.2018 г. за използването на Ш. информационна система (ШИС) за целите на връщането на незаконно пребиваващи граждани на трети държави и Заповед № 4070з-632 от 17.06.2026 г. на директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) – Е..

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Релевират се доводи, че в заповедта липсват мотиви, съществено процесуално нарушение, както и неизпълнение на задълженията на административния орган съгл. чл. 26 и чл.35 от АПК.Твърди се неправилно приложение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, поради неотчитане на продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производство по

Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, като не е взето предвид семейното му положение и както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата па произход на жалбоподателя. Жалбоподателят счита, че не са обсъдени важни обстоятелства в нарушение на изискването на чл. 44 ал.2 от ЗЧРБ. Навеждат се доводи за непропорционалност на мярката поради несъразмерно засягане на правото му на личен и семеен живот. Твърди се липса на мотиви за определяне на продължителността на мярката в максималния ѝ срок, което намира за самостоятелно основание за отмяната ѝ. С тези аргументи се претендира отмяната на заповедта и присъждане на разноски в хипотезата на чл.38, ал.1, т.2 вр. ал.2 от ЗАвД за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие в минимален размер съгласно чл. 8 ал.3 от Наредба № 1 от 2004г. на ВАДС 511,29 евро на адв. Д. и 5,11 евро държавна такса на жалбоподателя.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Процесуалния представител адв. И. Д. с писмена молба поддържа жалбата на изложените в нея аргументи представя списък на претендираните разноски по делото.

Ответникът – началник на ГПУ - С., редовно призован, не се явява и не изпраща представител. С писмо изпраща административната преписка създадена във връзка с издаването на оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 4536 ПАМ – 153 от 30.04.2026 г.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява по делото.

Административен съд – София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От докладна записка № 4536р-14094/27.04.2026 г., издадена от ПИ в 04 група на ГКПП „К.. А.“ - Б. е установено, че на 27.04.2026 г. около 00.15 часа на ГКПП „Капитан А.“ пристигнал за влизане в страната автобус марка „С.“ с турски рег. № 34PCE799 на фирма „М. TUR „ /G./ пътуващ от Република Турция за Румъния с 15 пътника. Автобусът бил управляван от Е. А. (Е. А.), турски гражданин, [дата на раждане] в Република Турция, притежаващ паспорт № U37203026. Втори щофьор на автобуса бил Батги Х. М. (В. Н. М.), също турски гражданин, [дата на раждане], с паспорт № U338075583. Помощен персонал на автобуса бил турският гражданин О. Ф., [дата на раждане], с паспорт № S25427961. За автобуса било изготвено искане ЩМП от служители на „Гранична полиция с рег. № 12896/27.04.2026 г. При извършена съвместната проверка на автобуса, зад дясната задна гума в специално изграден тайник, входа на който се намирал под седалка № 36 в задната част на автобуса, са открити две укрити лица от мъжки пол: Н. М. I., иракски гражданин, [дата на раждане], без документ с копие на паспорт, за който поради влошеното му здравословно състояние е извикан екип на Ц. С. с констатация силно напрежение и стрес и S. X. S., [дата на раждане], по заявени от лицето данни гражданин на И..

Извършена е справка в НШИС и AFIS като за Н. М. I. е установен ХИТ по чл. 24 Ш. идентификационен номер DE P212790480354 0000 01.

За случая били уведомени ОД на ГПУ С., като на местопроизшествието работил ОР от група ОИД и дежурен разследващ полицай при ГПУ С. .

За открития тайник е съставен АУАН за митническо нарушение BG27042026/1000/M-1043/27.04.2026 г. Уведомена била и ИА Автомобилна администрация. Пътен контрол РУ С., който е иззел СРМПС за съставяне на ЗППАМ при явяване на собственика на транспортната фирма. Със заповед за полицейско задържане от № 4536зз-104 /27.04.2026г. до № 4536зз-106 / 27.04.2026 г. били задържани водачите на автобуса. Укритите лица били задържани със заповед за полицейско задържане от № 4536зз-107 / 27.04.2026 г. до № 4536зз-108 / 27.04.2026г. считано от 02.30 часа и са приведени в ПНЗЛ на ГПУ С.. Лицата не са изразили желание да бъде уведомено

съответното посолство в страната. Автобусът бил локализиран на ГКПП Капитан А. за последващи действия .

С оглед изложеното, за да бъдат предотвратени нови правонарушения било направено предложение: на чуждите граждани : I. M. I. , [дата на раждане] , без документ копие на паспорт - И. и S. X. S. , [дата на раждане] , по заявени от лицето данни гражданин на И. да бъдат наложени ПАМ по ЗЧРБ. както следва: “ ”Връщане до страната на произход“, на основание чл. 41 т. 1 от ЗЧРБ, тъй като в проведена беседа с тях е установено, че намеренията им са да използват страната, като транзитен пункт на път за З. Европа, което е прието като опасност за възпрепятстване изпълнението на заповедта за Връщане до страната на произход, до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 41 т. 1 от ЗЧРБ и организиране извеждането на чужденците от Република България, същите да бъдат настанен в СДВНЧ към Дирекция Миграция - МВР за срок не повече от 6 месеца, на основание чл. 44, ал. 6 и ал. 10 от ЗЧРБ.

По отношение на жалбоподателя - турският гражданин Е. А. (А. Е.), е предложено да бъде наложена: Принудителна административна мярка (ПАМ) „Експулсиране“ на основание чл. 42, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 10. ал. 1. т. 4 от Закона за чужденците в Република България и ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“ на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ.

Заповедта е връчена на жалбоподателя при участието на преводач на 30.06.2026 г., за което са положени подписи на преводача и чужденеца.

Видно от Споразумение одобрено с Определение № 112/30.04.2026г. по НОХД № 20265620200322/2026г., Районен съд Свиленград е признал подсъдимия Е. А. (Е. А.), за виновен за това, че на 26.04.2026 година през ГКПП „Капитан А.“ - шосе, област Х., превел през границата на страната от Република Турция в Република България отделни лица, а именно: Х. М. И. (Н. М. I.), гражданин на Република И. и С. Х. С. (S. H. S.), гражданин на Република И., без разрешение на надлежните органи на властта, преведените лица не са български граждани и за превеждането е използвано МПС - автобус марка „С.“ с турски регистрационен № 34PCE799 - престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, вр.ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, вр.ал. 1, вр.чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от НК жалбоподателят е осъден на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца и на наказание „Глоба“ в размер на 2 600 евро (две хиляди и шестстотин евро) (5 085.15 лв.), като на основание чл. 66, ал. 1 от НК, изпълнението на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ е отложено за срок от 3 (три) години, считано от влизане в сила на настоящото Определение. Със същото определение Районен съд Свиленград на основание чл. 280, ал. 5, изречение второ, вр.ал. 2, т. 4 от НК, е осъдил жалбоподателя да заплати в полза на Държавата сумата в размер на 216 080 евро (двеста и шестнадесет хиляди и осемдесет евро), представляваща равностойността на МПС - автобус марка „С.“ с турски регистрационен № 34PCE799, което е послужило за извършване на престъплението и не е собственост на подсъдимия Е. А..

В хода на съдебното производство по делото са приобщени като доказателства Протоколно определение от проведено открито съдебно заседание на 30.04.2026г. по НОХД № 322 /2026г. по описа на Районен съд Свиленград (л.25-28) и карта за обвиняемо лице (л.21-22).

По делото е представена административната преписка по издаването на оспорената заповед в цялост.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 30.06.2026

г., а жалбата срещу нея е подадена , чрез Началника на ГПУ – С. до АССГ на 14.05.2026г. - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед е издадена в писмена форма и от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават заповеди за налагане на този вид принудителни административни мерки. Съгласно заповед № 4070з-632/17.06.2024 г. на Директора на РДГП Е. началниците на ГПУ в състава на РДГП – Е. са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл.39а, ал.1 и заповеди по чл.44, ал.5, ал.6, ал.9, ал.10 и ал.13 от ЗЧРБ.

Изложеното обосновава извода, че издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т.1 от АПК, тъй като с цитираната заповед са оправомощени началниците на ГПУ, а издателят е заемал именно тази длъжност.

В оспорения акт са посочени съответните правни основания за неговото издаване, като е направено препращане към мотивите изложени в предложение рег. № 4536р-14094/27.04.2026 г. на Началник група на ГКПП „К.. А.“, с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Поради изложеното настоящият съдебен състав приема, че изискванията за форма и съдържание са спазени, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. На установените фактически обстоятелства са посочени съответстващите правните норми от ЗЧРБ, с оглед данните, че жалбоподателят привежда незаконното през границата на територията на страната от Република Турция, укрити в управлението от него автобус, две лица - чужди граждани, без разрешение на надлежните органи на властта.

Твърдените, от процесуалния представител на жалбоподателя, допуснати нарушения на административно-производствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на санкционираното лице, не се констатираха. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в присъствието на преводач Ф. С., удостоверено с положения от преводача подпис. Предоставена му е необходимата информация за съществуващите правни средства за защита, което му е осигурило възможност да организира лично защитата си, включително и ползвайки компетентна помощ от лице, упражняващо адвокатска професия.

Неоснователни са и аргументите на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 АПК. Към административната преписка са приложени относимите към нея документи по повод установеното незаконно превеждане през границата на Република България на укрити два броя лица, без документи за самоличност, в автобус, управляван от жалбоподателя. Предвид представената административна преписка лицето чрез упълномощения адвокат е могло да се запознае с доказателствата, да ги оспори, да посочи какви са твърденията му по констатациите в докладната записка, да поиска събиране на други доказателства за оборването им, но същото не е сторено.

Разпоредбата на чл. чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ предвижда налагането на забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, да се налага, при наличие на основанията по чл. 10, ал. 1 от същия Закон. Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато са налице данни, че извършва търговия с хора и незаконно

въвеждане в страната. В конкретния случай в оспорената заповед органът се е позовал точно на чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, при основанията по чл. 10, ал. 1, т.4 от ЗЧРБ, от които недвусмислено се извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ.

В мотивите на оспорения административен акт като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен именно този факт, който не се оспорва от жалбоподателя. Препращането на мотивите към Докладна записка № 4536р-14094/27.04.2026 г., е напълно държано с нормативните изисквания, както и със задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика, поради което се обосновава извода, че същите да пълни и достатъчни като съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което настоящият съдебен състав приема за доказано наличието на предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на ПАМ.

Безспорно е, че жалбоподателят е извършил незаконно въвеждане в страната на лица.

Същото е потвърдено и от споразумение одобрено с Определение № 112/30.04.2026г. Районен съд Свиленград по НОХД № 20265620200322/2026г. видно от което, съдът е признал жалбоподателят Е. А. (Е. А.), за виновен за това, че на 26.04.2026 година през ГКПП „Капитан А.” - шосе, област Х., превел през границата на страната от Република Турция в Република България отделни лица, а именно: Х. М. И. и С. Х. С., без разрешение на надлежните органи на властта, преведените лица не са български граждани и за превеждането е използвано МПС - автобус марка „С.” с турски регистрационен № 34РСЕ799. Деянито е определено като престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, вр.ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, вр.ал. 1, вр.чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от НК жалбоподателят е осъден на наказание „Лишаване от свобода” за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца и на наказание „Глоба” в размер на 2 600 евро (две хиляди и шестстотин евро) (5 085.15 лв.).

Посочената в заповедта фактическа обстановка, свързана с установено незаконно въвеждане на лица в страната от турският гражданин, безспорно осъществява хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и респективно прилагането на мярка по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Достатъчно основание за прилагане на принудителната административна мярка е наличието на данни за извършено от страна на турския гражданин за незаконно въвеждане на чужденци, каквито в настоящия случай са безспорно установени. За прилагането на мярката не е необходимо да е безспорно доказано деянието, а е достатъчно и само да са налице данни за това.

Съдът приема, че заповедта е съответна на преследваната с нея цел – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Съгласно чл.4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, с което генерално задължение очевидно не е съобразено поведението на жалбоподателя на процесната дата на влизане в страната ни. Ето защо приложените спрямо него ПАМ съответстват на преследваната цел – спазване на реда за влизане и пребиваване на чужди граждани на територията на държавите-членки на Европейския съюз.

Съдът дължи произнасяне и по наведените в жалбата твърдения за нарушеното право на семеен живот на жалбоподателя. Безспорно е, че правото на семеен живот представлява фундаментално право, гарантирано както от разпоредбите на чл. 8 КЗПЧОС, така и от правото на ЕС, в частност Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите - членки.

В този ред на мисли обаче следва да се посочи, че евентуалните права, които разпоредбите на правото на Съюза относно гражданството на Съюза предоставят на гражданите на трети страни,

не са техни собствени права, а са производни от упражненото от гражданина на Съюза право на свободно движение (Виж в този смисъл Решение от 8 май 2013 г. по дело С-87/12, Решение от 10 октомври по дело С-86/12 и др.). От практиката на СЕС (Решение на Съда (трети състав) от 7 юни 2007 по дело С-50/06) следва още, че изключенията по съображения, свързани с обществения ред, представляват отклонение от основния принцип за свободното движение на лицата, което следва да се разбира в тесен смисъл и чийто обхват не може да бъде определен едностранно от държавите членки (Решение от 28 октомври 1975 г. по дело 36/75, Решение от 29 април 2004 г. по дело С-482/01 и С-493/01). Съгласно установената съдебна практика, използването от националните власти на понятието "обществен ред" във всеки случай предполага наличието на действителна и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес отвъд смущаването на реда, каквото е всяко нарушение на закона.

В редица свои актове ЕСПЧ подчертава, че национална мярка, ограничаваща някоя от свободите или правата, гарантирани от КЗПЧОС е оправдана и е пропорционална на преследваната цел, когато целта е защита на обществения ред (Виж Решение от 13 февруари 2001 г., E. contre F., § § 32 et 33). И пак в този контекст ЕСПЧ приема, че общественият ред може да бъде застрашен от извършването на тежки нарушения и престъпни деяния (Решение от 22 март 1992 г. V. contre F., както и решението по делото E.). На базата на така формираните насоки по приложение на правото, с оглед тълкуването и спазването на съответните права, които лицето черпи от съюзния правен ред, в т. ч. и КЗПЧОС и с оглед трайно установената практика на СЕС и ЕСПЧ, настоящият съдебен състав счита депозираната жалба за неоснователна.

Налице е достатъчно значим обществен интерес, попадащ в хипотезите на ЗЧРБ, както и в чл. 8, ал. 2, предл. първо от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, съгласно който намесата на държавните власти в ползването на правото на личен живот е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната сигурност. Взет е под внимание изключителния характер на заплахата за националната ни сигурност поради поведението на турския гражданин, поради което и на основание чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, вр.ал. 1, вр.чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от НК в последствие жалбоподателят е осъден на наказание „Лишаване от свобода” за срок от 1 година и 6 месеца и на наказание „Глоба” в размер на 2 600 евро за извършеното от него деяние.

От докладната записка и представената адм.преписка може да се направи обоснован извод, че има достатъчно данни за това, че в управлявания от жалбоподателя автобус е установено незаконно въвеждане в страната на установените в негов тайник 2 лица.

Издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Относно срока - забрана от 5 години, закона е фиксирал този срок, поради което при наличие на основание за процесната ПАМ административния орган е обвързан с този срок, а мотивите за определянето му са напълно идентични с тези за издаване на заповедта.

Следва извод, че продължителността на забраната за влизане е определена, след като са взети предвид всички обстоятелства от значение за процесния случай. Следователно наложената мярка е пропорционална, тъй като са спазени останалите законови изисквания, поради което е и материално-законосъобразна.

Не се установява и заповедта да е издадена с цел, различна от предписаната в закона. Същата се свежда до забрана за влизане и пребиваване на територията на страните – членки на ЕС по отношение на лице, което извършило посочено в материално-правната норма на чл.10, ал.1 т.4 от ЗЧРБ действие.

По горе-изложените съображения, съдът намира оспорената заповед за правилна и законосъобразна, издадена при липса на допуснати съществени процесуални нарушения и в

съответствие с материалния закон и неговата цел. В тази връзка депозираната жалба следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

При този изход на спора на ответника се дължат направените и претендирани разноски, доколкото от негова страна не е заявена претенция за разноски, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 87-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. А. (Е. А.) [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Република Турция, притежаващ турски паспорт № U37203026, срещу Заповед рег. № 4536 ПАМ – 153 от 30.04.2026 г. издадена от началник на ГПУ – С., с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 24, параграф 2, Б. от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28.11.2018 г. за използването на ШИС за целите на връщането на незаконно пребиваващи граждани на трети държави, му е наложена ПАМ „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: